

Arrest

**nr. 128 710 van 3 september 2014
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 1 september 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 augustus 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 september 2014 om 14 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. SEMENIOUK, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 6 november 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 8 november 2013 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.3. Op 23 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard doordat verzoekster haar identiteit niet op geldige wijze kon aantonen. In de aanvraag beroept verzoekster zich onder andere op de artikelen 10 en volgende van de vreemdelingenwet en stelt zij dat zij haar echtgenoot, die als vluchteling erkend zou zijn, wil vervoegen.

1.4. Tegen voormelde beslissing dient verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Op 26 februari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard doordat verzoekster haar identiteit niet op geldige wijze kon aantonen.

1.6. Op 12 maart 2014 wordt verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

1.7. Op 28 augustus 2014 wordt een verslag vreemdelingencontrole opgesteld waaruit blijkt dat verzoekster een Congolees paspoort heeft met als datum van afgifte 29 april 2014, dat geldig is tot 28 april 2019.

1.8. Op 28 augustus 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit is de bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

De Raad merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoeker om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk,

§ 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.3.2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer in het bijzonder de redelijkheidsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekster wijst erop dat de familiale band tussen echtgenoten aangenomen dient te worden en dat zij sinds 16 september 2003 gehuwd is met de heer Z.N., dat gezien deze man vluchteling verklaard is, zijn verblijfsrecht als een paal boven water staat. Zij wijst erop dat aldus artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw dient genomen te worden. Verzoekster stelt dat het *in casu* gaat om een eerste toelating tot verblijf zodat de Belgische Staat dient te onderzoeken of zij geen positieve verplichting heeft om het gezins- en privéleven toe te staan voortgezet en verder ontwikkeld te worden. Zij vervolgt dat aan de hand van de 'fair balance'-toets zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting, dat deze toets een afweging is van de belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Verwijzend naar het arrest 'Rodriguez da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands', stelt verzoekster dat het EHRM heeft geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door excessief formalisme. Factoren welke meespelen in de belangenafweging zijn, volgens verzoekster, de beantwoording van de vraag of het voor verzoekster onmogelijk is om een familieleven te leiden in het land van herkomst, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijk van de familie, etc. *In casu* meent verzoekster dat het niet aangetoond is dat de algemene belangen die de Belgische Staat nastreeft door een stringente toepassing van de vreemdelingenwet zwaarder zouden doorwegen dan de private belangen die zij kan doen gelden in het kader van artikel 8 van het EVRM. Betreffende de reële banden in het land van herkomst, wijst verzoekster erop dat zij wel nog degelijk banden heeft met Congo, doch dat het centrum van haar belangen hier in België ligt, aangezien zij hier verblijft met haar echtgenoot, die vluchteling verklaard werd en om die reden niet met haar kan terugkeren naar Congo. Verzoekster wijst erop dat haar echtgenoot bovendien in november 2013 getroffen is door een zware hartaanval, waardoor hij op dit moment nog steeds in een revalidatiecentrum verblijft en dat hij in de weekends naar huis komt en op die dagen haar voortdurende zorg nodig heeft. Verzoekster meent dat het dan ook blijkt dat het voor haar onmogelijk is om haar gezinsleven verder te zetten in haar land van herkomst, dat aangezien haar echtgenoot vluchteling werd verklaard, het immers vaststaat dat diens leven of fysieke integriteit ernstig gevaar loopt wanneer hij naar Congo zou terugkeren om daar met haar te gaan samenwonen. Verzoekster wijst erop dat omwille van de medische problemen het voor haar echtgenoot ook niet mogelijk is uit te wijken naar een ander land, dat noch zij, noch haar echtgenoot een verblijfsrecht hebben in een ander land dan Congo, afgezien van het verblijfsrecht van haar echtgenoot in België. Verzoekster vervolgt dat gezien het hier gaat om een zeer hechte gezinscel, de moeilijke situatie waarin zij en haar echtgenoot zouden

terechtkomen, het fundamenteel recht op huwelijk en gezinsleven en de mate van afhankelijkheid van alle gezinsleden ten opzichte van elkaar, gewezen dient te worden op het feit dat het algemeen belang van de Belgische Staat niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die zij kan laten gelden. Verzoekster meent dat in deze België zich dan ook laat leiden door een overdreven formalisme. Ten slotte merkt verzoekster op dat in de bestreden beslissing geen enkel gewag wordt gemaakt van een onderzoek naar de mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM, laat staan dat deze overweging zo nauwkeurig mogelijk zou zijn gemaakt, dat uit de bestreden beslissing op geen enkele manier blijkt dat de Belgische Staat ook maar de minste afweging van belangen heeft gemaakt, dat de Belgische Staat volledig heeft nagelaten om de actuele gezinssituatie in ogenschouw te nemen en na te gaan of er aanwijzingen zijn dat haar gezinsleven niet verder gezet zou kunnen worden, elders dan in België, dat de Belgische Staat nochtans van deze situatie op de hoogte was, daar haar echtgenoot reeds bij zijn asielinterview bij aankomst op het Belgische grondgebied verzoekster als zijn echtgenote aanhaalt en zij dit zelf vermeldde in haar regularisatie-aanvragen. Verzoekster meent dan ook dat de Belgische Staat tekort schiet in haar zorgvuldigheidsplicht en de plicht tot motivering, daar de bestreden beslissing geen spoor toont van de nochtans door Europese regelgeving verplicht gemaakte belangenafweging.

3.3.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/ of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.3.2.3. De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoekster een echtgenoot heeft genaamd Z.N. Zo staat op verschillende documenten in het administratief dossier, onder andere een synthesenota van 23 januari 2014 en een identificatieformulier in het kader van de omzendbrief van 10 juni 2011, Z.N. aangegeven als haar echtgenoot. Verder blijkt uit verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat zij zich eveneens beroept op artikel 10 en volgende van de vreemdelingenwet omdat zij haar man, die vluchteling erkend werd, wil vervoegen.

De aanvragen op grond van artikel 9bis en op grond van artikel 9ter werden beiden onontvankelijk verklaard, omwille van het niet kunnen aantonen van de identiteit. In tegenstelling tot wat de verwerende partij ter terechtzitting voorhoudt, namelijk dat tot op het ogenblik van de bestreden beslissing geen bewijs van identiteit voorlag, blijkt uit de stukken van het administratief dossier, namelijk het verslag vreemdelingencontrole, dat logischerwijze wordt opgesteld voordat de bestreden beslissing wordt betekend, dat verzoekster op het ogenblik van het opstellen van het verslag, in het bezit was van een Congolees paspoort, uitgereikt op 29 april 2014.

De verwerende partij was aldus op het ogenblik van het betekenen van de bestreden beslissing op de hoogte van het bestaan van de echtgenoot die in België verbleef, van de bewering van verzoekster dat haar echtgenoot een erkend vluchteling was, van de procedure (hoewel dit niet de correcte procedure was) die verzoekster reeds had ondernomen om haar echtgenoot te vervoegen en van het op dat

ogenblik aanwezig zijn van een paspoort, bij gebreke waarvan haar procedures om haar verblijf te regulariseren in het verleden niet slaagden.

De Raad stelt vast dat in de verwijderingsmaatregel geen motivering terug te vinden is met betrekking tot verzoeksters gezinsleven met haar echtgenoot. Evenmin blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat hiermee rekening werd gehouden. In zoverre de verwerende partij in de bestreden beslissing verwijst naar de regularisatieaanvragen, blijkt enkel dat zij stelt dat deze onontvankelijk werden verklaard. Gelet op het feit dat de aanvragen onontvankelijk werden verklaard omwille van de afwezigheid van een (geldig) bewijs van identiteit, kan uit deze motivering niet afgeleid worden of met het gezinsleven van verzoekster, zoals aangehaald in de regularisatieaanvragen, rekening werd gehouden en of dienaangaande een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Zoals gesteld blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verwerende partij wel degelijk op de hoogte was van het bestaan en verblijf in België van de echtgenoot van verzoekster. Noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij een afweging heeft gemaakt aangaande het gezinsleven van verzoekster en aldus naar een mogelijke schending van artikel 8 van het EVRM. In elk geval komt het de verwerende partij toe hierover te oordelen maar ontbreekt elk motief hieromtrent en kan evenmin uit het administratief dossier afgeleid worden of de verwerende partij heeft nagegaan of verzoekster over een beschermingswaardig gezinsleven beschikt in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Het middel lijkt *prima facie* ernstig.

De overige middelen dienen bijgevolg niet te worden onderzocht.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de

grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster stelt dat zij door haar uitwijzing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal lijden doordat zij verwijderd wordt van haar zieke echtgenoot, dat zij hierbij verwijst naar het ernstig middel, dat haar echtgenoot namelijk geen enkele mogelijkheid heeft haar te komen vervoegen in Congo, in de eerste plaats omwille van het feit dat zijn leven en fysieke integriteit aldaar ernstig gevaar loopt maar bovendien ook omwille van het feit dat hij gezien zijn medische toestand geen verre reis kan ondernemen. Verzoekster geeft aan dat zij aldus alleen zou moeten leven in haar land van herkomst in de wetenschap dat haar ernstig zieke echtgenoot niet de noodzakelijke zorgen kan genieten wanneer zij er niet is om voor hem te zorgen wanneer hij naar huis komt tijdens de weekends.

Gelet op de bespreking van het enig middel, waarbij werd vastgesteld dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met het gezinsleven van verzoekster, kan worden aangenomen dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel *in casu* is aangetoond.

Er is bijgevolg voldaan aan de vereisten om de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 augustus 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering te schorsen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de beslissing houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 28 augustus 2014 wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie september tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

N. VERMANDER